

רע"פ 8977/15 - אלון עוז נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 8977/15

לפני:

כבוד השופט א' שהם

המבקש:

אלון עוז

נ ג ד

המשיבה:

מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד, מיום 17.11.2015, בעפ"ג 47020-08-15, שניתן על-ידי כב' השופטים: י' שפסר; צ' דותן; ו-ד"ר ש' בורנשטין

בשם המבקש:

עו"ד עדי לבוק-שובי

החלטה

1. לפניי בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (כב' השופטים: י' שפסר; צ' דותן; ו-ד"ר ש' בורנשטין), בעפ"ג 47020-08-15, מיום 17.11.2015, בגדרו נדחה ערעורו של המבקש על גזר דינו של בית משפט השלום בפתח תקווה (כב' השופט ח' טרסי - סג"נ), בת"פ 46529-04-14, מיום 15.7.2015.

2. בד בבד עם הבקשה לרשות ערעור, הוגשה בקשה לעיכוב ביצוע עונש המאסר בפועל, אשר הושת על המבקש. בהחלטתי, מיום 28.12.2015, הוריתי על עיכוב ביצוע העונש, עד להחלטה בבקשה לרשות ערעור.

עמוד 1

3. המבקש הורשע, על יסוד הודאתו במסגרת הסדר טיעון, במיוחס לו בכתב אישום מתוקן בשנית שהוגש נגדו. על-פי כתב האישום המתוקן בשנית, המחזיק חמישה אישומים, בתקופה שבין מאי 2012 לבין מרץ 2013, ביצע המבקש ארבעה מעשי פריצה ועוד ניסיון לביצוע מעשה פריצה, וזאת בחמישה בתי מגורים בקיבוצים שונים בארץ, במסגרתם גנב פריטים רבים, ובכלל זאת, תכשיטים, לפטופ, כרטיסי אשראי וכסף מזומן.

כתב האישום המתוקן בשנית ייחס, אפוא, למבקש ארבע עבירות של התפרצות למקום מגורים לשם ביצוע עבירה, לפי סעיף 406(ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין); ניסיון לעבירת התפרצות למקום מגורים לשם ביצוע עבירה, לפי סעיף 406(ב) בצירוף סעיף 25 לחוק העונשין; ארבע עבירות של גניבה, לפי סעיף 384 לחוק העונשין; וניסיון לעבירת גניבה, לפי סעיף 384 בצירוף סעיף 25 לחוק העונשין.

4. בבואו לקבוע את מתחם הענישה ההולם את חומרת מעשיו של המבקש, נתן בית משפט השלום את דעתו, כביטוי לחומרתם של מעשים אלו, למשך התקופה בה הם בוצעו; ולפגיעה בפרטיות ובתחושת הביטחון האישי של בעלי הבתים שנפרצו. עם זאת, קבע בית משפט השלום כי מעשיו של המבקש אינם נמנים על "רף החומרה הגבוהה", וזאת לנוכח העובדה שהמעשים בוצעו במהלך שעות היום; מבלי שנכח אדם כלשהו בבית, בעת עשייתם; ולא נלווה להם תחכום רב. על רקע זה, נקבע כי מתחם הענישה, לכלל המעשים, נע בין 24 ל-60 חודשי מאסר לריצוי בפועל. בשלב זה, החליט בית משפט השלום לסטות לקולה ממתחם הענישה שנקבע, וזאת משיקולי שיקום. בית משפט השלום התייחס לעמדת שירות המבחן להקל בעונשו של המבקש, לנוכח ההליך הטיפולי בו הוא השתלב. ביתר שאת אמורים הדברים, כך נקבע, לאור העובדה שמניעיו של המבקש לביצוע המעשים היה מצבו הכלכלי הרעוע. מעבר לכך, לגישתו של בית משפט השלום, גם אם לא ניתן היה לסטות לקולה ממתחם הענישה, היה מקום להעמיד את עונשו של המבקש בתחתית המתחם שנקבע, לנוכח עברו הפלילי נקי; שירותו הפעיל במשטרה ובצה"ל בסדיר ובקבע; והחרטה העמוקה שהביע על מעשיו. חרף האמור, קבע בית משפט השלום כי לא ניתן להימנע, בנסיבות דנן, מהשתת עונש מאסר בפועל על המבקש. נקבע, בהקשר לכך, כי הטלת עונש מאסר מתון ומדוד על המבקש, תבטא באופן הולם ומידתי את חומרת המעשים, מחד גיסא; ואת נסיבותיו של המבקש, מאידך גיסא. על יסוד מכלול השיקולים, דן בית משפט השלום את המבקש ל-12 חודשי מאסר לריצוי בפועל, בניכוי ימי מעצרו. עוד הושתו על המבקש, 10 חודשי מאסר על תנאי, לבל יעבור, במשך 3 שנים מיום שחרורו ממאסר, כל עבירת רכוש מסוג פשע; 5 חודשי מאסר על תנאי, לבל יעבור, במשך 3 שנים מיום שחרורו ממאסר, כל עבירת רכוש מסוג עוון, למעט עבירה לפי סעיף 413 לחוק העונשין; ופיצוי כספי למתלוננים, בסך כולל של 18,000 ₪.

5. המבקש הגיש ערעור על חומרת עונשו לבית המשפט המחוזי מרכז-לוד, וערעורו נדחה, ביום 17.11.2015. נקבע, כי בית משפט השלום שקל את כלל השיקולים העומדים על הפרק, וגזר על המבקש עונש ראוי המתחשב בכלל הנסיבות הרלוונטיות. בית המשפט המחוזי הדגיש, כי מעשה התפרצות אחד מצדיק, על דרך הכלל, השתת עונש מאסר לריצוי בפועל לתקופה שנעה בין 12 ל-24 חודשים. מטעם זה, לשיטתו של בית המשפט המחוזי, אין הצדקה להקלה נוספת בעונשו של המבקש, ולהמיר את עונש המאסר שהושת עליו למאסר שירות. זאת, בין היתר, כך נקבע, גם לנוכח העובדה כי קשה לראות במעשיו של המבקש משום "מעידה חד פעמית".

הבקשה לרשות ערעור

6. בבקשה שלפניי, טען המבקש כי היה מקום להקל בעונשו, ולהמירו למאסר שירוצה בדרך של עבודות שירות. לעמדתו של המבקש, הקלה נוספת בעונשו מתבקשת לנוכח נסיבותיו האישיות, ועל רקע תרומתו הרבה לחברה בישראל, כמי שהקדיש את חייו לשירות המדינה. לאחר הדברות אישית קשה שעבר בחייו, כך נטען, השתלב המבקש בהליך שיקומי במסגרות שונות, בעקבותיו בא שירות המבחן בהמלצה חיובית, להסתפק בהטלת עונש מאסר שירוצה בדרך של עבודות שירות. על רקע זה, סבור המבקש כי היה מקום לאמץ את המלצת שירות המבחן בעניינו. הימנעות מכך, לעמדתו של המבקש, תסכל את ההליך השיקומי בעיצומו הוא מצוי, ותגרום לניתוקו, פעם נוספת, ממעגל העבודה, ללא יכולת לפרנס את בני משפחתו. ביתר שאת אמורים הדברים, כך טען המבקש, לאור תכליותיו של תיקון 113 לחוק העונשין, ועמדותיה של הועדה הציבורית לבחינת מדיניות הענישה והטיפול בעבריינים.

דיון והכרעה

7. הלכה מושרשת היא, כי בקשת רשות ערעור ב"גלגול שלישי" לא תינתן אלא במקרים חריגים, המעוררים שאלה משפטית עקרונית או סוגייה ציבורית בעלת השלכות רחבות, החורגת מעניינם הקונקרטי של הצדדים להליך, או כאשר מתעורר חשש מפני עיוות דין או אי-צדק מהותי שנגרם למבקש (רע"פ 8923/15 לוטפי נ' מדינת ישראל (31.12.2015); רע"פ 9025/15 הרשמן נ' מדינת ישראל (30.12.2015); רע"פ 7994/15 חלאילה נ' מדינת ישראל (22.12.2015)). לאחר שבחנתי את הבקשה שלפני על צרופותיה, נחה דעתי כי אין מקום להיעתר לה. זאת שכן, הבקשה אינה מעוררת שאלה משפטית כבדת משקל; היא נוגעת, במובהק, לעניינם הפרטני של הצדדים לה; ואין מתעורר חשש מפני עיוות דין או אי-צדק מהותי שנגרם למבקש.

עוד יש לומר, כי הבקשה שלפניי נוגעת, מטבע הדברים, לחומרת העונש אשר הושת על המבקש. כפי שנקבע, לא אחת, בהקשר זה, לא תינתן רשות לערער ב"גלגול שלישי" על חומרת העונש, אלא במקרים בהם ניכרת סטייה קיצונית ממדיניות הענישה המקובלת בעבירות דומות (רע"פ 5658/15 סמירנוב נ' מדינת ישראל (24.8.2015); רע"פ 5205/15 טנוס נ' מדינת ישראל (9.8.2015); רע"פ 3998/15 פלוני נ' מדינת ישראל (28.6.2015)). במקרה דנא, לא זו בלבד שלא נעשתה סטייה כלשהי לחומרה ממדיניות הענישה הנוהגת, אלא שהעונש אשר הושת על המבקש חרג לקולה ממתחם הענישה שנקבע בעניינו.

די בטעמים אלו, כשלעצמם, כדי לדחות את הבקשה לרשות ערעור שלפניי.

8. אוסיף, בבחינת למעלה מן הצורך, כי אין בידי לקבל את טענותיו של המבקש, גם לגופו של עניין. המבקש הורשע, כאמור, בביצועם של ארבעה מעשי התפרצות וגניבה, ובניסיון לבצע עבירות אלה. מעשיו של המבקש אינם נמנים, אמנם, על המקרים החמורים ביותר של סוג זה של עבירות, אך אין להקל ראש בחומרתם, כלל ועיקר. המעשים השתרעו על פני תקופה בת כעשרה חודשים, ומכאן שלמבקש היה די והותר זמן לשקול את צעדיו, ולהימנע ממעשי התפרצות נוספים. אל מול זה, שקל בית משפט השלום, ובצדק, את נסיבותיו האישיות של המבקש; ואת עברו הפלילי הנקי. מעל לכל, נתן בית משפט השלום את דעתו לשיקולי השיקום בעניינו של המבקש, וראה בכך משום שיקול לסטייה ממתחם הענישה, לקולה. בית משפט השלום איזן כהלכה, אפוא, בין כלל השיקולים הצריכים לעניין, וגזר על המבקש, בסופו של יום, עונש ראוי ומידתי. לבסוף אזכיר, כי בית המשפט אינו כבול להמלצתו של שירות המבחן (רע"פ 8237/15 בן זקן נ' מדינת ישראל (2.12.2015)); ובכל הנוגע לאינטרס השיקומי, הרי שעל אף חשיבותו, מדובר בשיקול נוסף, אחד מיני רבים, אותו על בית המשפט לשקול, לצד יתר שיקולי הענישה (רע"פ 4218/15 אמסלם נ' מדינת ישראל).

(18.6.2015); רע"פ 3463/15 קוטוב נ' מדינת ישראל (21.5.2015).

9. על יסוד האמור, דין הבקשה להידחות.

לפיכך, מתבטלת בזאת החלטתי, מיום 28.12.2015, בנוגע לעיכוב ביצוע העונש. המבקש יתייצב לריצוי עונש המאסר בבית סוהר הדרים, ביום 21.2.2016, עד השעה 10:00, או על-פי החלטת שירות בתי הסוהר, כשברשותו תעודת זהות ועותק מהחלטה זו. על המבקש לתאם את כניסתו למאסר, כולל האפשרות למיון מוקדם, עם ענף אבחון ומיון של שירות בתי הסוהר, בטלפונים: 08-9787377 או 08-9787336.

ניתנה היום, י"ט בטבת התשע"ו (31.12.2015).

ש ו פ ט
